

Sygn. akt: I C 111/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bytowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia SR Dominika Ważna
Protokolant:	sekretarz sądowy Natalia Stiene

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 marca 2018 r.

sprawy z powództwa **Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **M. G.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego M. G. 4.817,00 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych 00/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 111/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 sierpnia 2016 roku Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew o zasądzenie od pozwanego M. G. kwoty 43.784,29 złotych z kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany zawarł z powodem w dniu 28 października 2014 roku umowę kredytu gotówkowego numer (...). Dodał, że istnienie wierzytelności powoda w stosunku do pozwanego wynika z wyciągu z ksiąg bankowych z 4 sierpnia 2016r, a roszczenie wynikające z przedmiotowej umowy kredytu stało się wymagalne w dniu 20 czerwca 2016r. Strona pozwana pomimo wezwania do zapłaty nie spłaciła wymagalnej wierzytelności do dnia wniesienia pozwu.

Powód dodał, że w dniu 30 kwietnia 2015r. zmienił nazwę na Bank (...) S.A. (pozew k. 3-4).

Nakazem zapłaty z dnia 7 grudnia 2016r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie zasądził roszczenie zgodnie z żądaniem pozwu (k. 5v.)

Pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty. Wniósł o oddalenie powództwa, ewentualnie o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty po 500,00 zł miesięcznie i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że do lutego 2016r. spłacał kredyt terminowo, po czym utracił płynność finansową i rzeczywiście zaprzestał wywiązywać się z umowy. Niemniej powód nie wypowiedział umowy kredytowej do dnia wniesienia pozwu (sprzeciw – k. 6, 9v.-10)

Postanowieniem z dnia 15 marca 2017r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Bytowie (postanowienie – k. 12).

Powód, nadesłał do akt pozew sporządzony w formie pisma procesowego, powtarzając swoje dotychczasowe argumenty, przy czym w treści napisał między innymi: „Pozwany nie wywiązał się z warunków łączącej strony umowy. W związku z powyższym pismem z dnia powód wypowiedział łączącą go z pozwanym umowę” (k. 19-21).

W piśmie procesowym z 29 grudnia 2017r. pozwany ponowił wniosek o rozłożenie mu należności na raty (k. 76), na co powód zaproponował raty w wysokości 2.800,00 zł (k. 78).

Na rozprawie 26 marca 2018r. pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, że powód nie udowodnił wysokości roszczenia. Dodał, że wniosek pozwanego o rozłożenie świadczenia na raty nie stanowił uznania długu, a miał na celu jedynie polubowne rozwiązanie sporu. Podniósł, że pozwany nie otrzymał wypowiedzenia umowy, a zatem powód mógłby żądać jedynie wymagalnych rat, a skoro domaga się całości należności, to winien wykazać fakt skutecznego wypowiedzenia umowy, przy czym z paragrafu 20 (1) umowy wynika, że wypowiedzenie powinno nastąpić na piśmie pod rygorem nieważności (k. 90).

Przesłuchany w charakterze strony powód przyznał, że co do zasady nie kwestionuje, że jest dłużnikiem powoda, niemniej uważa, że spłacił kredyt w wyższej kwocie aniżeli dochodzona pozvem. Wniosek o rozłożenie świadczenia na raty złożył celem polubownego rozwiązania sporu. Dodał, że nie otrzymał wypowiedzenia umowy (k. 90v.).

Sąd Rejonowy ustalił co następuje:

Pozwany M. G. zawarł w dniu 28 października 2014r. z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., umowę kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny, numer (...), na podstawie której Bank udzielił mu kredytu w wysokości 45.918,37 złotych do dnia 28 października 2022r. (par. 13), płatnego w równych miesięcznych ratach (kapitał i odsetki) w kwotach określonych w harmonogramie spłat, który stanowi integralną część umowy (par. 14).

Całkowity koszt kredytu obejmujący koszty prowizji, odsetki oraz opłaty wynosił 26.589,21 zł, natomiast całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę ustalona w dniu zawarcia umowy, obejmująca całkowitą kwotę kredytu oraz całkowity koszt kredytu, wynosiła 72.507,58 zł (par. 10 i 11 umowy).

W paragrafie 20 ust. 1 umowy wskazano, że wypowiedzenie umowy składane jest w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Natomiast zgodnie z ustępem 2, okres wypowiedzenia wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością 7 dni. W paragrafie 23 ust. 1 umowy natomiast widnieje zapis, że Bank po upływie terminów płatności określonych w paragrafie 13 i 14 umowy w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy, podejmuje czynności windykacyjne w odniesieniu do niespłaconych należności z tytułu umowy.

bezsporne, nadto uwierzytelniona kserokopia umowy kredytu gotówkowego wraz z załącznikami – k. 24-29

W dniu 30 kwietnia 2015r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zmienił nazwę na Bank (...) S.A.

bezsporne; nadto uwierzytelniona kopia odpisu z KRS k. 34-46

Pismem z 21 lipca 2016r. powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 43.439,74 zł w związku z niewywiązywaniem się z warunków zawartej umowy nr (...), zakreślając mu termin zapłaty do 28 lipca 2016r.

dowód: wezwanie do zapłaty z 21 lipca 2016r. k. 30-32, 73

Pismem z 2 sierpnia 2016r. skierowano do pozwanego propozycję umorzenia części zadłużenia dotyczącego zobowiązania powstałego z tytułu niewywiązania się z zawartej z Bankiem umowy kredytu gotówkowego z 28 października 2014r.

dowód: pismo z 2 sierpnia 2016r. k. 74

W dniu 4 sierpnia 2016r. Bank (...) S.A. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym wskazano, że wysokość zobowiązania M. G. na dzień 1 sierpnia 2016r. wynosiła 43.784,29 złotych, w tym 41.345,44 zł tytułem niespłaconego kapitału oraz 2.438,85 zł tytułem odsetek umownych.

dowód: wyciąg z ksiąg bankowych – k. 22

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Sąd uznał za wiarygodny zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci wskazanych powyżej dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i oparł się na nim dokonując ustaleń faktycznych.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Stosownie do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona, sama będąc profesjonalnym uczestnikiem obrotu, jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.).

Pozwany wskazując na nieudowodnienie wysokości roszczenia zakwestionował okoliczności faktyczne podniesione w pozwie, a zatem okoliczności te nie mogą być uznane za przyznane w myśl art. 230 k.p.c.. Tym samym Bank zmuszony był wykazać zarówno wysokość należności, jak również jej wymagalność. Powodowy Bank nie wykazał, że kredyt został skutecznie postawiony w stan wymagalności wobec braku dowodu w postaci wypowiedzenia umowy pozwanemu, jak też dowodu doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

Przepis art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Prawo bankowe (Dz.U.2015.128j.t. z późn. zm. – dalej prawa bankowego) stanowi, że księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Złożenie wyciągu z ksiąg Banku z dnia 4 sierpnia 2016r. nie było jednak wystarczające dla udowodnienia wymagalności roszczenia. Po pierwsze z przepisu tego nigdy nie wynikało, że mocą dokumentu urzędowego objęte jest oświadczenie o wymagalności wskazanej należności, a po drugie od dnia 20 lipca 2013 roku, zgodnie z ust. 1a wskazanego artykułu, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Brak w aktach wypowiedzenia umowy pozwanemu, jak również poświadczenia odbioru przez pozwanego oświadczenia o wypowiedzeniu, a nawet dowodu nadania go do M. G., czyni tę okoliczność nieudowodnioną.

Powód w pozwie ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że należność jest wymagalna z dniem 20 czerwca 2016r., jednakże nie wykazał, skąd ta data wynika. Również w toku postępowania okoliczności tej wyjaśnił, mimo, iż pozwany w sprzeciwie podniósł, że nie została wypowiedziana umowa kredytu, gdyż nigdy takiego wypowiedzenia nie otrzymał. W piśmie procesowym z 25 lipca 2017r., powód również wskazał, że „Pozwany nie wywiązał się z warunków łączącej strony umowy. W związku z powyższym pismem z dnia (?) powód wypowiedział łączącą go z pozwanym

umowę”. Powód wyraźnie więc łączy wymagalność roszczenia z wypowiedzeniem umowy kredytu, niemniej takiego wypowiedzenia nie przedkłada, a nawet nie wskazuje, z jaką datą to wypowiedzenie miało miejsce.

Z powyższych względów zawarte w wyciągu z ksiąg Banku oświadczenie o wysokości należności jest jedynie dowodem złożenia takiego oświadczenia przez pracownika powoda, a nie dowodem istnienia należności Banku wobec pozwanego we wskazanej wysokości. Zwrócić przy tym należy uwagę na okoliczność, że pozwany od samego początku wnosił o oddalenie powództwa, powołując się na brak wypowiedzenia umowy, a wnosząc o rozłożenie świadczenia na raty zmierzał do ugodowego rozstrzygnięcia sporu, albowiem nie kwestionował, że co do zasady jest dłużnikiem powoda. Nie można zatem przyjąć, że uznał dług co do wysokości. Na ostatniej rozprawie podniósł nadto, że w jego ocenie spłacił większą część kredytu, aniżeli wskazuje na to powód, co tym bardziej potwierdza brak uznania roszczenia w formie przedstawionej przez powoda. Powód, mając od samego początku wiedzę w zakresie zarzutów stawianych przez pozwanego, powinien był wykazać zasadność żądania szczególnie pod względem wysokości.

Nie bez znaczenia jest również okoliczność, że strona powodowa jako profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego powinna mieć świadomość niedostatecznej mocy dowodowej złożonych do akt sprawy dokumentów. A skoro pozwany już w sprzeciwie od nakazu zapłaty zwrócił uwagę na brak wypowiedzenia umowy, brak ten winien był być przez powoda uzupełniony.

Reasumując wskazać należy, że o ile w niniejszej sprawie bezspornym było, iż strony zawarły umowę kredytu, tak powód nie zdołał wykazać istnienia zadłużenia pozwanego w żądanej wysokości.

Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Już z samej definicji kredytu wynika, że przez czas oznaczony w umowie kredytobiorca ma prawa korzystać z przekazanej mu kwoty, a zatem jej wcześniejszy zwrot wynikać musi z zaistnienia okoliczności uprawniających bank do wypowiedzenia kredytu i skutecznego dokonania takiego wypowiedzenia. Zgodnie z umową kredytową Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w razie niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu (§ 23 ust. 1 umowy kredytowej).

Jak wskazano wyżej Bank nie udowodnił, że oświadczenie o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy dotarło do pozwanego, co więcej, że w ogóle zostało dokonane.

Skoro z umowy kredytu wynika, że całkowita jego spłata powinna nastąpić dopiero w 2022 roku, a brak jest dowodu skutecznego postawienia kredytu w stan natychmiastowej wykonalności to brak jest podstaw do żądania przez Bank całej dochodzonej należności, a nie zostało w żadnej mierze wykazane jaka jest wysokość ewentualnych zaległości w bieżącej spłacie kredytu przez pozwanego.

Tym samym powód nie udowodnił wysokości i wymagalności roszczenia objętego pozwem. Wymagalność kredytu była bowiem związana z doręczeniem pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej i upływie 30 dni.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo jako nieuzasadnione i nieudowodnione co do wysokości, o czym orzekł w pkt. 1 wyroku.

W pkt. 2 wyroku Sąd na podstawie art. 98 par. 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. k.p.c., w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania, zasądził od powoda na rzecz pozwanego 4.817,00 zł tytułem kosztów postępowania. Na koszty te składa się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika, który reprezentował pozwanego, którego wysokość wynika z §2 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (4.800,00 zł) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł).